

Frontzwijnen

Eerder verschenen van deze auteur:

Nederland Beter, het einde van de ambtenarendictatuur,
Uitgeverij Aspekt, ISBN: 978-90-59111-75-2

Kanonnenvlees, Uitgeverij PMA,
ISBN: 978-90-78840-04-6 (herdruk)

René Lancee

Frontzwijnen

Roman

Paradigma Media Advies 2010

Foto omslag: Scheffler, Bundesarchiv (Bildarchiv), Duitsland
Typografie binnenwerk: Paul Timmerman, Amersfoort
Druk: Wilco bv, Amersfoort

ISBN/EAN: 978-90-78840-03-9

NUR-code: 337

© S.R.L. Lancee, 2010

Behoudens de in of krachtens de Auteurswet 1912 gestelde uitzonderingen mag niets uit deze uitgave worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze dan ook, en evenmin in een gedigitaliseerde gegevensverzameling worden opgeslagen, zonder de voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteursrechthebbende.

Aan de totstandkoming van deze uitgave is de uiterste zorg besteed. Desondanks kan de afwezigheid van eventuele zet- en/of drukfouten, dan wel onnauwkeurigheden en/of onvolkomenheden, niet worden gegarandeerd. De auteursrechthebbende aanvaardt geen enkele aansprakelijkheid voor de gevolgen van eventuele zet- en/of drukfouten, dan wel onnauwkeurigheden en/of onvolkomenheden.

Deze publicatie is verzorgd door Paradigma Media Advies, Postbus 60, 5680 AB Best.
Voor informatie over onze activiteiten ga naar: <http://www.pma.nu>

ISBN/EAN: 978-90-78840-03-9

NUR-code: 337

© S.R.L. Lancee, 2010

Notwithstanding the exceptions stated in or pursuant to the Copyright Act 1912, no part of this publication may be reproduced and/or published by means of printing, photocopying, microfilm or any other manner, nor stored in a digital database, without the prior written permission of the copyright owner.

This publication has been compiled with the utmost care. Nevertheless, the absence of any typesetting and/or printing errors or inaccuracies and/or imperfections cannot be guaranteed. The copyright owner accepts no liability whatsoever for the consequences of any typesetting and/or printing errors as well as inaccuracies and/or imperfections.

This publication has been compiled by Paradigma Media Advies. For information about our activities, visit our website <http://www.pma.nu>

Voorwoord

In het boek *'Kanonnenvlees'* hebben de lezers kennis kunnen maken met de vijf jonge Duitse tanksoldaten van de 4e Pantserdivisie die op 22 juni 1941 tijdens de inval in Rusland naar het Oostfront werden gezonden.

Deze soldaten, Helmuth Kessler, Mannfred Kurowski, Wolfgang (Wolff) Fuhler, Horst Scheibert en Ernst Gmeling vormden samen de bemanning van een Duitse Panzer-III tank van het vierde tankpeloton onder commando van de 24-jarige luitenant Wilhelm (Willy) Mayer.

Na de eerste gemakkelijke overwinningen leerden ze al snel de harde realiteit en de onmenselijke ontberingen en wreedheid van het Russische slagveld kennen.

Bloedige tankslagen en omsingelingsgevechten, moord en verkrachting, maar ook kameraadschap en zelfs de liefde vergezelden hen op de lange tocht door het eindeloze Russische landschap.

Hun pad kruiste verschillende malen dat van de spijkerharde Michael von Losswitz, Untersturmführer (=luitenant) bij de Waffen-SS.

Afgesneden van de eigen eenheid werd hun tank door Russische soldaten vernietigd en moesten ze hun gesneuvelde tankcommandant en kameraad Ernst Gmeling bij hun vlucht op het slagveld achterlaten.

Daarna slaagden ze er dankzij een ervaren infanteriesergeant in om te overleven in vijandelijk gebied waar man-tegen-man gevochten moest worden om zich een weg terug te banen naar de eigen linies.

Na het bereiken van de eigen troepen en de benoeming van Helmuth Kessler tot tankcommandant kregen alle bemanningsleden het IJzeren Kruis 2e klasse uitgereikt door majoor von Korbach-Allenstein.

Ze werden per vrachtwagen naar de onlangs veroverde Russische stad Minsk gestuurd om daar vier dagen frontverlof door te brengen en er vervolgens ook een nieuwe tank op te halen.

De laatste regels op blz. 420 van de uitgave *'Kanonnenvlees'*, tweede druk, ISBN: 978-90-78840-04-6: Luitenant Mayer had ze zelf naar de transportafdeling gebracht en hen daar de reispapieren overhandigd.

Slapend waren ze op weg naar de Wit-Russische stad Minsk voor een kort maar veelbelovend verlof. 'Heerlijk', had Helmuth geroepen, 'Tenminste vier dagen geen oorlog en slapen in een echt bed!'

Het was de 19e juli 1941, de oorlog was pas vier weken geleden begonnen!

In het boek *'Frontzwijnen'* gaan hun avonturen op de 19e juli verder.

1

De zware 3-assige vrachtwagen van het type 'Einheitsdiesel' rolde met een monotoon gebrom over de brede onverharde rolbaan tussen de op de Russen veroverde steden Smolensk en Minsk.

De stad Smolensk lag op 660 kilometer van de Duits/Russische grens en was drie dagen geleden gevallen, maar in de omgeving van de stad werd nog zwaar gevochten tussen het Russische en het Duitse leger.

De vier overgebleven bemanningsleden van de Duitse tank met het torennummer 242 van de 4e Pantserdivisie lagen slapend in de overdekte laadbak.

Ze hadden het zich zo comfortabel mogelijk gemaakt met dekzeilen waar ze op konden liggen en rugzakken als hoofdkussen.

De gebeurtenissen en inspanningen van de laatste dagen eisten hun tol en geen van allen merkte iets van het hobbelen en stoten van de vrachtwagen.

Het was al na middernacht toen een donderende explosie het gelijkmatige brommen van de motor overstemde, waarna deze ook meteen stilviel.

De vrachtwagen schoof krakend opzij doordat het rechtervoorwiel weggeslagen was door de kracht van de explosie en kantelde vervolgens in de greppel naast de rijbaan, waar hij in een wolk van stof tot stilstand kwam.

De passagiers in de laadbak ontwaakten met een schok door de klap en het feit dat ze door de laadruimte geslingerd werden.

Het was pikdonker in de laadruimte toen alles stil werd en de soldaten begonnen te beseffen wat er gebeurd was.

'Verdomme, eruit!', brulde de stem van Mannfred Kurowski, 'We zijn op een mijn gereden.'

'Is iedereen in orde?', vroeg Helmuth, terwijl hij zelf op de tast naar de laadklep aan de achterzijde van de wagen kroop.

'Ik in ieder geval wel', antwoordde Wolff, 'Maar Horst reageert niet, ik denk dat hij bewusteloos is.'

Op dat moment trok Mannfred het dekzeil open en viel er een schemerig licht naar binnen.

Wolff kon hierdoor wat meer zien, hij greep Horst beet en gooide hem over zijn schouder.

Buiten legde hij hem met behulp van Helmuth in het gras en knoopten ze zijn hemd los om hem te kunnen onderzoeken op verwondingen.

‘Niets te vinden’, bromde Helmuth, ‘Behalve die schotwond in zijn linkerbovenarm van gisteren en een bult op zijn kop.

Geef maar eens een veldfles, een scheut water over zijn snuit en dan hebben we hem zo weer bij.’

Op dat moment blafte een stem achter hen: ‘Rucki wjerch!’

De kreet ‘handen omhoog’ in het Russisch werd inmiddels door iedere Duitse soldaat begrepen.

Geschrokken draaiden Mannfred, Helmuth en Wolff zich om, tegelijkertijd hun handen omhoog stekend.

Wat ze zagen deed hun adem stokken van schrik.

Een achttal haveloos geklede Russische soldaten stond met hun wapens in de aanslag in een halve cirkel achter hen opgesteld.

Hun gespannen loerende uitdrukking liet aan duidelijkheid weinig te raden over.

Deze Russen zouden bij de minste verkeerde beweging het vuur openen.

Twee andere Russische soldaten kwamen van de voorzijde van de vrachtwagen en sleepten de gewonde chauffeur met zich mee.

Die kermde van pijn toen hij bepaald niet zachtzinnig naast de bewusteloze Horst werd neergekwakt.

De leider van de Russen vroeg iets in het Russisch en tot verbazing van Helmuth en Wolff gaf Mannfred hem een antwoord dat zij niet konden verstaan.

De Rus gebaarde naar de op de grond liggende Horst en zei weer iets, waarop Mannfred hem een kort antwoord gaf en tegelijkertijd de veldfles opving die de Rus hem toewierp. Hij knielde bij Horst neer en goot een flinke plens water over diens gezicht.

Horst begon te proesten, kwam half overeind en greep leunend op zijn arm met zijn gewonde arm naar zijn hoofd.

‘Oh verdomme, mijn kop!’

Dat doet zeer, heeft iemand mij met een paal op mijn kop geramd of zo?’

‘Zorg dat je overeind komt’, siste Mannfred hem toe, ‘Anders ben je er zo meteen geweest.

De Russen hebben ons te pakken!’

Op dat moment kreeg Horst de Russen pas in de gaten en schrok zichtbaar.

Hij begreep meteen wat Mannfred bedoelde en kwam met hulp van Mannfred wankelend overeind, terwijl hij met één hand zijn hoofd vasthield.

De leider van de Russen maakte een gebaar naar één van zijn man-

schappen, die snel de gewonde chauffeur onderzocht en meteen daarop zijn hoofd schudde en iets onverstaanbaars tegen de leider zei.

Deze blafte een kort commando, waarna de Rus overeind kwam en zijn geweer met beide handen vastgreep.

Hij zwaaide het wapen omhoog en ramde het met volle kracht naar beneden, midden in het gezicht van de gewonde chauffeur.

Het bot kraakte en diens neus en onderkaak versplinterden.

De chauffeur begon in doodsnood te gillen en probeerde met zijn armen zijn gezicht te beschermen.

Het geweer kwam weer omhoog en bij de tweede klap verdween de achterkant van de geweerkolf echt in het gelaat van de chauffeur.

Bloedspetters vlogen in het rond en het gillen van de man verstomde in een vaag gerochel en het blazen van wat bloedbellen uit de vormloze klomp vlees die even tevoren zijn mond was geweest.

Twee navolgende slagen verbrijzelden het complete gezicht van de ongelukkige chauffeur.

De hele voorzijde van zijn hoofd werd ingeslagen en na een paar lichte stuiptrekkingen was hij dood.

De anderen moesten angstig en verbijsterd toezien hoe het lijk van de chauffeur compleet geplunderd werd.

Hierna werden ze zelf door de Russen op ruwe wijze ontdaan van de pistolen die ze aan hun koppelriem droegen, evenals van hun horloges en alles wat ook maar enige waarde had.

Wolff protesteerde toen één van de Russen zijn portefeuille met daarin de foto's van zijn meisje wegnam, maar hield verder wijselijk zijn mond toen de Rus hem met van haat flikkerende ogen een bajonet tegen zijn keel drukte.

Mannfred waarschuwde: 'Bek dicht Wolff, anders ben je er geweest!'

De leider verbood ze om nog iets te zeggen en liet hun handen vastbinden.

Nadat de vrachtwagen doorzocht was werd met een paar stoten van geweerkolven duidelijk gemaakt dat ze tussen de Russische soldaten in mee moesten lopen.

Het slechte zicht in het donker zorgde ervoor dat de gevangenen genomen Duitse soldaten regelmatig struikelden, alleen het feit dat hun handen vóór hun lichaam vastgebonden waren en niet achter hun rug maakte het mogelijk dat ze zelfstandig overeind konden krabbelen.

De angst om doodgeslagen te worden als ze niet overeind kwamen dreef hen voort.

De Russen trokken een bos in en na een flink aantal uren bereikten ze een paar houten hutten, midden in een dicht begroeid stuk van het woud.

Nadat ze in een schuur gegooid waren konden ze eindelijk even bijkomen van de uitputtende tocht.

‘Wat een verdomde ellende’, hijgde Wolff, ‘Ik ben kapot en sterf van de dorst.’

‘Anders ik wel’, steunde Horst, ‘Ik ben bekap en kan haast geen poot meer voor de andere krijgen.’

‘Laten we eerst onze handen maar eens losmaken’, bromde Mannfred.

‘Helmuth, maak jij mijn handen los, dan kan ik die van jou losmaken.’

Wij moeten zien dat we hier vandaan komen, want die lui maken ons straks net zo gemakkelijk koud als ze dat met die chauffeur hebben gedaan.’

Wolff huiverde: ‘Mijn god, wat was dat een afgrijselijke aanblik.

Dat zal ik de rest van mijn leven niet meer vergeten.

En ik maar denken dat al die verhalen over de vreselijke moordpartijen op krijgsgevangenen alleen maar propaganda waren.’

‘Vergeet het maar’, antwoordde Mannfred, ‘De Rus kan even wreed zijn als gastvrij, daar kun je geen peil op trekken.

Die lui levend in handen vallen was het ergste dat ons kon overkomen.’

Tijdens het losbinden vroeg Helmuth aan Mannfred hoe het kwam dat hij Russisch sprak.

Deze haalde zijn schouders op: ‘Jullie weten dat ik uit het grensgebied kom dat na de Eerste Wereldoorlog aan Polen is toegewezen en daar leerde je de Slavische talen wel een beetje als je wilde overleven.’

‘Waarom heb je daar nooit iets over gezegd?’

Zoals je trouwens nooit veel over jouw privé-leven kwijt wilde.

Wij zijn allemaal in de veronderstelling dat jij geen familie meer hebt en er iets gebeurd moet zijn waarom je nooit wat wilt vertellen.’

Mannfred keek naar de striemen op zijn polsen en probeerde net als de anderen de bloedsomloop weer wat op gang te krijgen.

‘Die veronderstelling klopt als een bus, maar dat is nu niet interessant.

En ik heb mijn kennis van het Russisch altijd voor me gehouden omdat ze mij anders bij een verkenningseenheid zouden hebben ingedeeld en ik wilde met alle geweld naar een pantserdivisie en in een tank geplaatst worden.

Laten we nu eerst maar eens een manier bedenken om hier weg te komen, want die lui maken ons op een nare manier af als het ons niet snel lukt om er tussenuit te knijpen.’

De houten schuur bleek na onderzoek zo stevig gebouwd te zijn dat ontsnappen niet mogelijk was, er drongen zelf geen geluiden van buitenaf in de schuur door.

‘Zonder wapens komen wij sowieso nergens’, bracht Wolff naar voren.

‘We zullen opgejaagd en afgeknald worden als konijnen op de vlucht.

Er zal niets anders opzitten dan te proberen de bewaking te overrompelen als ze binnen komen.'

Ze kwamen tot de conclusie dat er geen andere mogelijkheid was.

Afgesproken werd zich slapend te houden.

Drie man zouden bij de achterwand gaan liggen en Mannfred wat dichterbij de deur tegen de zijwand in de hoop de Russen te kunnen verrassen zodra zich een gelegenheid voordeed.

Besloten werd dat ze niet zouden toelaten dat één van hen werd meegenomen, omdat degene die meegenomen werd vermoedelijk niet meer levend terug zou komen.

Alleen als groep hadden ze nog een kleine kans om het te overleven.

Alle vier wisten ze dat het een wanhoopspoging zou gaan worden.

Te plannen viel er niets, het zou alles of niets worden want er was geen enkel ander alternatief.

Tot verrassing van de anderen haalde Mannfred een dun gevechtssmes uit de schacht van zijn linkerlaars tevoorschijn.

Hetzelfde gevechtssmes waarmee hij twee dagen geleden de Russische schildwacht had gedood toen ze in vijandelijk gebied een door de Russen bewaakte brug moesten oversteken. (zie 'Kanonnenvlees')

Ook toonde hij met een brede grijns zijn gouden zegelring voor hij deze weer in zijn laars verborg.

Nadat ieder zijn plaats had ingenomen begon het gespannen wachten op de dingen die komen zouden.

Zenuwen en angst kwamen bij alle vier naar boven.

Bij Horst werd het merkbaar doordat hij trilde alsof hij het op dat moment vreselijk koud had.

Hij probeerde het te onderdrukken, maar dat lukte hem niet.

Helmuth probeerde de anderen moed in te spreken.

'Rustig blijven jongens en niet aarzelen als Mannfred overeind komt.

Zolang hij blijft liggen of zitten gebeurt er niets, denk daaraan!

Wij proberen aan deze kant heel voorzichtig en vooral rustig de aandacht van de bewakers vast te houden.

Zodra hij overeind komt is dat voor ons het teken om aan te vallen.

Vooraf snel en als het kan zo geruisloos mogelijk, maar wel allemaal tegelijk want alleen dan hebben we een kans.

Alles duidelijk zover?

De anderen bromden instemmend.

Daarna hulde iedereen zich in stilzwijgen.

Het leek uren te duren voordat ze hoorden dat er aan het slot op de deur gerammeld werd.

'Opletten', siste Helmuth, 'Daar komt iemand.'

De deur werd krakend opengetrokken en een strook daglicht viel door de deuropening de schuur binnen.

Spijeren werden gespannen en tussen hun bijna dichtgeknepen oogleden door zagen ze dat er een Russische soldaat binnenstapte met zijn machinepistool in de aanslag.

De Rus keek argwanend rond, maar ging er waarschijnlijk van uit dat zijn gevangenen oververmoeid waren en echt in een diepe slaap lagen.

Hij liet het wapen zakken en draaide zich half om naar de ingang terwijl hij in het Russisch tegen een ander sprak.

Meteen daarop stapte een meisje in plattelandskleding de schuur in en liep naar de schijnbaar slapende soldaten bij de achterwand toe.

De soldaat die al in de schuur stond liep met haar mee, terwijl een tweede soldaat door de deuropening stapte en naar het midden van de schuur liep.

Het meisje bukte zich om een homp brood en een kan water neer te zetten, terwijl de soldaat met zijn laars in de ribben van Helmuth porde om hem te wekken.

Helmuth kreunde alsof hij nog vast in slaap was en rolde zijn hoofd om.

De soldaat trapte hem daarop nogmaals harder in zijn ribben.

Terwijl de soldaat die midden in de schuur stond zijn aandacht op zijn kameraad gericht had, kwam Mannfred als een schim omhoog en was met twee sprongen naast hem.

Nog in de sprong sloeg hij zijn rechterarm om de keel van de Rus en stootte tegelijkertijd zijn gevechtsmes via de rug recht in het hart van zijn overdonderde tegenstander, die zonder een klap te geven door zijn knieën zakke.

Helmuth had gezien dat Mannfred overeind kwam en op hetzelfde moment de laars van de Rus met twee handen vastgegrepen toen hij de tweede schop tegen zijn ribben kreeg en draaide met een ruk diens voet om.

Hierdoor viel de Rus met een kreet van pijn opzij, recht tegen de omhoogschietende vuist van de beresterke Wolff op. Wolff's vuist boorde zich diep in het strottenhoofd van de Rus die hierdoor geen lucht meer kreeg.

Tegelijkertijd sloten de handen van Horst zich als een bankschroef om de hals van het meisje dat net overeind wilde komen.

Horst trok het meisje tegen de grond en kneep zo hard dat ze geen lucht meer kreeg en daardoor dus ook niet meer kon schreeuwen.

Mannfred had tijdens het vallen van zijn slachtoffer diens machinepistool uit zijn handen gerukt en wervelde zich om in de richting van de deur, maar daar bleek niemand meer te staan.

Vervolgens wervelde hij weer om, schoot naar voren en sloeg de naar adem happende Rus bij zijn kameraden met de kolf van het wapen op

de schedel. Deze ene krakende slag was voldoende om de bewaker zijn schedel in te slaan.

Horst had het meisje inmiddels losgelaten omdat ze buiten kennis was geraakt door zuurstofgebrek.

Ondanks de snelle verharding tengevolge van vier weken meedogenloze oorlog ging het doden van een vrouw hem toch nog te ver.

Even was het stil in de schuur en was alleen de hijgende ademhaling van de vier Duitse soldaten te horen.

Helmuth was de eerste die de stilte verbrak: 'Allemachtig Mannfred, dat was knap werk.

Jij hebt ze allebei om zeep geholpen.

Laten we nu maar maken dat we wegkomen!

Mannfred trok zijn gevechtsmes uit de rug van de dode Rus en veegde het af aan diens uniform, zoals hij dat had gezien van sergeant Arthur Fritsche, de Oostenrijkse bergsoldaat die hen drie dagen geleden had geholpen te ontsnappen uit vijandelijk gebied.

'Geef mij eerst eens wat van dat water, want ik sterf bijna van de dorst', antwoordde hij terwijl hij het gevechtsmes weer in zijn laars wegborg.

Hij knielde naast het meisje neer om de kan water op te pakken en nam een paar flinke slokken voor hij de waterkan aan Horst doorgaf.

'Die griet leeft nog', constateerde hij bijna onverschillig.

'Je hebt maar half werk geleverd, Horst', voegde hij er grijnzend aan toe.

'Barst toch', mompelde deze verongelijkt.

'Als er iemand is die denkt dat ik als soldaat vrouwen en meisjes ga vermoorden, dan zitten jullie er toch flink naast.

Daar begin ik niet aan, dat doen jullie zelf maar als het zonedig moet.'

'Maak je niet druk, kerel', suste Helmuth.

'Ik had het ook niet gekund en misschien is het maar beter zo.

Nu kan Mannfred waarschijnlijk nog wat informatie uit haar loskrijgen waar wij ons voordeel mee kunnen doen.

Wij hebben geen van allen een idee over de sterkte van deze groep Russen en zij weet dat vast wel.'

Wolff had het machinepistool van de doodgeslagen Rus opgepakt, was ondertussen naar de deur gelopen en had voorzichtig naar buiten gekeken om de zien of er nog meer vijandelijke soldaten rondliepen.

'Niemand te zien', meldde hij: 'Er staan nog vijf houten blokhutten, maar voertuigen heb ik niet gezien.

Dit is volgens mij een kamp van Russische soldaten die na hun nederlaag de bossen zijn ingevlucht.

Wel het juiste moment om er vandoor te gaan lijkt mij.'

Mannfred goot wat water over het gezicht van het meisje, waarna ze haar ogen opsloeg.

Meteen drukte hij zijn hand op haar mond en begon in het Russisch tegen haar te praten.

‘Als jij je rustig houdt en niet gilt zullen wij jou geen kwaad doen.

Wij willen alleen maar wat inlichtingen.

Maar als je probeert ons te verraden snij ik je zonder aarzelen de keel af, heb je dat bereid?

Geen geluid dus als ik mijn hand van je mond haal.’

De angst stond in haar ogen te lezen toen ze heftig ‘ja’ knikte.

Mannfred haalde zijn hand weg, waarna het meisje rustiger werd en met beide handen naar haar pijnlijke keel tastte.

‘Kan ik gaan zitten?’, vroeg ze even later met schorre stem, waarop Mannfred knikte en haar bij haar arm overeind trok.

‘Hoeveel soldaten zijn er hier in het kamp en wat doen jullie hier?’

‘Dit is een partizanenkamp’, antwoordde het meisje bereidwillig, ‘Mijn vader is hier ook.

Er zijn buiten mijn vader zestien soldaten in het kamp, plus een paar vrouwen om te koken en dergelijke.

De soldaten gaan regelmatig op pad om Duitse vrachtwagens en wachtposten te overvallen.

Dat gebeurt meestal bij de grote verbindingsweg tussen Minsk en Smolensk.’

Mannfred lichtte de anderen in en vervolgde: ‘Volgens mij hebben wij geen enkele kans om hier meer wapens te verzamelen en moeten we maken dat wij wegkomen.

Er zijn in ieder geval nog veertien man over en dat is teveel voor ons omdat wij ook te weinig wapens hebben.

We moeten dan wel haast maken en ook beslissen wat er met haar moet gebeuren.’

‘Vastbinden en een prop in haar mond zodat wij genoeg voorsprong krijgen’, stelde Helmuth voor terwijl hij het meisje aankeek.

Zij leek te begrijpen dat er over haar lot werd overlegd en begon gejaagd tegen Mannfred te praten.

‘Ik ken een redelijk veilige weg door de bossen.

Als jullie hiervandaan rechtstreeks naar het zuiden trekken in de richting van de hoofdweg, hebben de partizanen jullie binnen een paar uur opnieuw te pakken.

De leider is toch al van plan om jullie vandaag te vermoorden.

Als jullie mij meenemen en mij niets doen, zal ik jullie de weg wijzen!’

‘En waarom wil jij ons nu opeens helpen?’, vroeg Mannfred met een achterdochtige blik in zijn ogen.

‘Wie zegt mij dat je ons er niet in probeert te luizen?’

‘Je moet mij geloven’, antwoordde ze, hem strak in de ogen kijkend.

‘Mijn vader ligt zwaar gewond in één van de hutten en als hij dood gaat ben ik hier vogelvrij.

Dat is met een ander meisje van wie de vader gedood werd ook al gebeurd.

Zij gaat van hand tot hand omdat er niemand meer is om haar te beschermen.

En de leider heeft al aan anderen laten merken dat ik voor hem bestemd ben als mijn vader er niet meer is.

Ik smeeek jullie, neem mij mee!

Mijn grootmoeder woont in Minsk, daar wil ik graag naar toe.’

Mannfred legde het verhaal aan de anderen uit en na kort overleg besloot Helmuth dat ze haar mee zouden nemen.

‘Ondanks het risico dat ze ons misschien wat ophoudt, hebben wij met iemand die de omgeving goed kent meer kans om de vijand niet meteen in de armen te lopen.

Ik heb het idee dat ze echt bang is en de boel dus niet belazert.

Laten wij het maar proberen en maken dat we weggkomen.’

Mannfred bracht met meisje op de hoogte en zei haar het brood mee te nemen voor onderweg.

Het doorzoeken van de twee dode Russen had nog een Duits Lügerpistool en twee bajonetten opgeleverd.

En Wolff had tot zijn vreugde zijn eigen portefeuille met daarin zijn militaire zakboekje teruggevonden.

Het belangrijkste voor hem was dat ook de foto’s van zijn verloofde er nog in zaten.

‘Een beetje weinig schietijzers om het tegen partizanen op te moeten nemen’, momperde Horst.

Het meisje had het brood opgepakt, maar had ook gezien dat de wapens verdeeld werden.

‘Ik weet waar jullie meer wapens kunnen vinden’, zei ze tegen Mannfred.

Deze keek haar onderzoekend aan.

‘Hoe bedoel je?’

‘De leider slaapt apart in een hut en daar liggen veel buitgemaakte Duitse wapens.

Na terugkomst afgelopen nacht heeft iedereen buiten de twee wachtposten flink wat wodka gedronken.

Dus iedereen slaapt nog wel even en de wachtposten liggen hier.’

Mannfred overlegde kort met de anderen.

‘In orde, wijs ons de hut van die leider maar aan.

Maar als je probeert ons te bedonderen sterf jij in ieder geval als eerste en niet zo plezierig ook!’

Het meisje knikte zwijgend en liep na een gebaar van Mannfred voor hen uit naar één van de houten hutten.

In het kamp was inderdaad niemand te zien.

Toen ze voor de deur stonden fluisterde Mannfred tegen haar:

‘Ga jij als eerste naar binnen, voor het geval hij wakker is of wordt.

Als jouw verhaal klopt zal hij het alleen maar leuk vinden dat je komt en het zal zijn aandacht afleiden.

Probeer desnoods een beetje aardig voor hem te zijn en doe maar net alsof je hem wilt kussen.

Wij komen naar binnen als de kust veilig is of als hij echt wat met jou probeert, dus maak je geen zorgen.

Er kan je niks gebeuren en op die manier kunnen wij de zaak regelen zonder dat er geschoten wordt.’

Het meisje knikte, haalde diep adem en opende zachtjes de deur.

De Rus lag op bed en sliep nog toen het meisje zich zachtjes over hem heen boog.

Juist op dat moment ontwaakte de man en hij strekte meteen zijn hand uit naar het zware Nagan pistool dat naast zijn bed lag.

Die beweging stopte toen hij het meisje herkende en hij grijnsde tegen haar.

‘Zo djaevuschka (= *Russisch voor meisje*), wordt je toch nog verstandig en kom je eindelijk mijn bed delen?’

Het meisje glimlachte vriendelijke en streek hem met haar hand over zijn haar.

Begerig strekte de Rus zijn handen naar haar uit en pakte het meisje stevig bij de borsten vast om haar naar zich toe te trekken.

Dat was het laatste wat hij in dit leven deed.

Te laat zag hij het flitsende mes vanuit zijn ooghoeken en voor hij kon reageren stak het dwars door zijn hals.

Meer dan een rochelend geluid kon hij niet uitbrengen.

Zijn verbaasde blik zag het harde gezicht van de Duitse soldaat, die het mes met een snelle beweging terugtrok en het meteen voor de tweede maal in zijn nek ramde, langzaam voor zich vervagen terwijl hij geluidloos stierf.

Het meisje was vol afgrijzen achteruit gedeinsd.

‘Het zou zonder schieten gebeuren’, bracht ze verwijtend uit.

Mannfred veegde geroutineerd zijn mes weer schoon: ‘Dat klopt en dat is ook precies wat er gebeurd is.

Je dacht toch niet dat we hem na dit bezoekje levend achter zouden laten, of wel soms?’, reageerde hij bot.

Ondertussen pakte hij het zware Nagan pistool van de dode Rus en stak het tussen zijn riem.

Van haar stuk gebracht door deze ijsskoude reactie deed het meisje er verder het zwijgen toe.

De hut werd snel doorzocht op wapens en die bleken inderdaad in ruime mate voorhanden.

Het waren vooral Duitse wapens zoals het meisje gezegd had.

Iedereen bewapende zich royaal en voorzien van voldoende proviand, veldflessen en munitie verlieten ze even later gehaast het partizanenkamp.

Het vele wapentuig gaf op voorhand een gevoel van veiligheid, met daarbij de wetenschap dat ze zich tenminste weer zouden kunnen verdedigen.

Het Russische meisje wees de weg, nadat Mannfred haar nogmaals had gevraagd of ze zeker wist dat ze mee wilde gaan, omdat ze haar vader daardoor vermoedelijk nooit meer terug zou zien.

Het verdriet stond in haar ogen toen ze antwoord gaf.

‘Ik kan nu niet anders meer.

Die drie doden kan ik niet uitleggen terwijl ik het zelf overleefd heb en mijn lot stond toch al vast.’

‘Goed, wijs ons de weg maar en zodanig dat wij als het enigszins kan geen partizanen tegen komen.

Wij moeten ook naar Minsk dus dan kom jij daar ook wel terecht als alles een beetje goed gaat.’

Lopend over allerlei wildpaadjes lieten ze het partizanenkamp in hoog tempo achter zich.

Opgelucht omdat ze aan de partizanen ontsnapt waren, hoewel niemand er aan twijfelde dat die de achtervolging zouden inzetten.

Helmuth nam automatisch de leiding weer over en hield er een werkelijk moordend tempo in.

Maar het was ook de angst voor de partizanen die het tempo hoog hield.

Pas toen het meisje begon te struikelen van vermoeidheid liet hij halt houden voor een korte rustpauze.

‘Godallemachtig’, pufte Horst, ‘Dit is niet vol te houden.

En die meid heeft er waarschijnlijk ook allang spijt van dat ik haar niet gewurgd heb’, voegde hij er grijnzend aan toe.

‘Die kan al helemaal niet meer.’

Allen keken naar het meisje dat uitgeput in het gras lag.

‘Laten we maar meteen van het moment gebruik maken om wat te eten’, adviseerde Helmuth.

‘Wij moeten ervoor zorgen dat we voor de duisternis invalt zo ver mogelijk van dat Russenkamp verwijderd zijn.

In het donker kunnen we toch niet verder en dan is er nog tijd genoeg om te rusten dacht ik zo.’

Mannfred vertaalde de woorden van Helmuth in het Russisch.

Tijdens het eten van het harde brood met wat plakken spek werd er niet gesproken.

Iedereen was doodop en te moe voor een gesprek.

Na slechts een half uur rust stond Helmuth al weer ongeduldig op.

‘Vooruit lui, we hebben haast vandaag.

Niemand weet hoe snel die inboorlingen kunnen zijn en tegen der-tien man op eigen terrein hebben wij niet echt veel kans.

Buiten dat, het is niet uitgesloten dat die lui denken dat wij dat grietje als gevangene hebben meegenomen en dat kan ze zo kwaad gemaakt hebben dat het voor hen een extra aansporing is om ons te pakken te nemen.’

Wolff kwam moeizaam overeind.

‘Klopt, maar vergeet daarnaast die drie dode Iwans niet, waar hun leider ook bij gerekend moet worden en dat ook nog in hun eigen kamp.

Dat zullen ze waarschijnlijk nog veel erger vinden.’

Meer aansporing was niet nodig en de vermoeidheid verdringend trokken ze gehaast verder.

Tijdens het lopen werden steeds de wildpaden aangehouden en probeerden ze zo min mogelijk sporen achter te laten door erop te letten geen takken te knakken.

Ook werd enkele malen van richting veranderd, hoewel dat veel tijd kostte.

Nadat het meisje een paar maal was gestruikeld doordat ze met haar lange plattelandsrok aan de struiken was blijven haken pakte Mannfred haar bij de arm.

‘Zo laten we teveel sporen achter en dit schiet niet op’, zei hij.

‘Ik zal een stuk van jouw rok afsnijden zodat hij wat korter wordt, zo’n ding tot op je enkels is te onhandig hier in de rimboe.’

Het meisje protesteerde, maar Mannfred trok zijn mes.

‘Blijf staan, dan kan ik er een rechte strook afsnijden, net onder de knie.

Dat loopt veel gemakkelijker!

Je hebt trouwens laarzen aan dus het maakt geen donder uit.’

Het meisje probeerde hem weg te duwen: ‘Nee, dat wil ik niet, ga weg!’

Mannfred keek geërgerd en maakte korte metten.

Na een kletsende slag in haar gezicht staakte ze haar verzet en sneed hij de rok net boven haar laarzen af.

Horst protesteerde tegen het harde optreden van Mannfred, maar Helmuth onderbrak hem: ‘Niet mee bemoeien kerel want hij heeft gewoon gelijk, ze bleef steeds vaker haken en struikelen.

Opschieten en zo min mogelijk sporen achterlaten is de boodschap en daar hoort dit absoluut bij.

Die meid dacht zeker dat hij haar wilde aanranden of zo.’